

DUCHÁČKOVIC RODINA

aneb
MLŽANI V NESNÁZÍCH

ILUSTROVAL VÁCLAV RÁŽ

SANDRA VEBROVÁ

FRAGMENT

Ducháčkovic rodina aneb Mlžani v nesnázích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sandra Vebrová
Ducháčkovic rodina aneb Mlžani v nesnázích – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SANDRA VEBROVÁ

DUCHÁČKOVIC
RODINA

aneb

MLŽANI V NESNÁZÍCH

ILUSTROVAL VÁCLAV RÁŽ

 FRAGMENT

MLŽIVOJ

BLANKA

BUBI

OLÍVIE

SIMON

OBSAH

PŘÍBĚH PRVNÍ	5
PŘÍBĚH DRUHÝ	90
EPILOG	170

PŘÍBĚH PRVNÍ

PŘÍSNĚ TAJNĚ

Nebylo mnoho dní, kdy by se Bubi probudil dřív než všichni ostatní duchové v domě. Když teď opatrně proplouval hlavní chodbou, ze všech pokojů se ozývalo buď spokojené pochrupování, nebo se za zavřenými dveřmi převalovalo spící ticho. Bubi byl nejmladší člen celé Ducháčkovic rodiny a stejně jako všichni obyvatelé tohoto stěhovavého sídla patřil k rodu Mlžanů, tedy k duchům, kteří se vyvinuli z průzračné mlhy. Jak stárli, a že stárli opravdu velmi pomalu, postupně houstli.

Pětiletý a vzhledem ke svému věku dost průsvitný Bubi se snažil letět chodbou co nejopatrněji, aby někoho neprobudil, což se mu dařilo až do doby, než v domě cosi zapraskalo, Bubi se ohlédl a vrazil do věšáku. Ten se překotil, srazil přitom obraz Ducháčkovic předka, následně dopadl na skříňku, kde nešťastně vrazil do oblíbeného zrcadla paní Ducháčkové a jedné kovové misky. Vše se s pořádnou ránou a tříštěním sesypalo k zemi. Nad tím vším visel Bubi, kterému se nějak podařilo zaseknout vrškem pyžama na věšáku. Olívie a Simon vyletěli ze svého pokoje, oba rozespalí a zmatení.

„Co to bylo?“ mručel Simon, nejstarší z Ducháčkovic sourozenců. Blondaté vlasy měl rozčepýřené, takže jeho typická patka odstávala nahoru. Při poplašeném vstávání uklouzl po míči na Hop kop lop a rozplácl se na zem, proto si teď mrzutě třel dlaní naražený loket. Olívie minulou noc usnula, když prováděla jeden ze svých alchymistických pokusů, a probudila se kdoví proč s rukou nasoukanou ve skleněné baňce. Tuto baňku dostala nedávno k desátým mlžanským narozeninám a nerada by, aby se rozbila, ale zároveň nutně potřebovala dostat svou dlaň ven. Vše možně teď s baňkou zápasila, třásla s rukou, máchala s ní sem a tam a přitom odpověděla na Simonův dotaz: „Asi se nám někdo snaží zbořit chodbu.“ Pak se zamyslela. „Počkej, není dneska pondělí?“ „Je,“ přitakal Simon. Načež si vyměnili výmluvný pohled: oběma bylo jasno. „Bubi,“ řekli najednou.

V pondělí byla totiž rozvážka čerstvé ranní mlhy. Každé pondělí se proto Bubi kradl potají domem, aby ji mohl vyhlížet a ochutnat jako první. A téměř každé pondělí se mu při tom povedlo způsobit randál.

Simon a Olívie se proto otočili a odebrali se zpět do svého pokoje. Simon se ještě ve dveřích zarazil a houknul na svou sestru: „Olívie!“ Ukázal na její ruku v baňce: „Prý na to pomáhá mýdlo,“ mrknul na ni, než se vrátil spát. Za okny teprve svítalo a jedenáctiletý duší kluk tak brzkou hodinu rozhodně neuznával.

Mlžani totiž vnímali čas jinak. Svítání – tedy lidské ráno – to pro ně bylo strašidelně brzy. Zato taková druhá hodina odpolední, to už byl rozumný čas na vstávání. Tito

duchové, kteří měli v oblibě spíš pošmourné dny plné mlhy, totiž nejjasnější část dne prospali. Odpoledne se budili a v podvečer se nacházeli uprostřed svého dušního dne. Vůbec nejraději ale měli noc, ať už tmavou, obklopenou těžkými mraky, nebo vlídně prozářenou hvězdami.

Jediný dobrý důvod, proč se budit za svítání, byla ranní mlha, úžasná, čerstvá mlha s chutí prvních paprsků. A právě na takovou mlhu Bubi netrpělivě čekal. Když se konečně dostal z věšáku a nenápadně zametl střepy z rozbitého zrcadla pod skříň, vyrazil před dům. Tam chvíli lítal doprava a doleva, aby si zkrátil dlouhou chvíli, a zrovna když uvažoval, že půjde vyhlížet z antény, objevilo se v dálce v ranním oparu duší vozidlo. Byla to mlžanská motorka s připevněnými křídly, které se říkalo Mlhotryska nebo taky Klouzek, krásně totiž klouzala vzduchem. Za motorkou byl připojený velký vozík, který měl na straně výrazný tmavě modrý nápis „Ranní mlžné ptáče“. Vedle toho byl namalovaný duch v pyžamu, co drží hrnek s čerstvou ranní mlhou, který navíc příhodně zdobil obrázek ptáčete. Ve vozíku lehce poskakovalo několik objemných, vzorně vyrovnaných skleněných bandasek. Ranní mlžné ptáče bylo jedinou letitou duší společností rozvážející ranní mlhu. Vpředu na sedátku motorky seděl Mlžan ve vlajícím tmavomodrém saku s velikánskými motorkářskými brýlemi na nose, pevně svíral řídítka a popískoval si nějakou píseň. Mířil přímo k Ducháčkovic domu.

Bubi se najednou rozhodl, že mu vyrazí naproti, ale vtom mu do očí zazářily paprsky ranního slunce. Stejně

RANNÍ MLŽNÉ PTÁČE

jako lidé v mlze tápou a nevidí si často ani na špičku nosu, mají Mlžani značné potíže, když se kolem nich rozzáří příliš mnoho světla. Bubi rázem ztratil pojem o tom, kam vlastně letí, a zjistil to až ve chvíli, kdy se nebohému řidiči připlácl na obličej. Mlžan na motorce se lekl a zahuhlal: „Okamžitě slezte!“ Bubi se konečně vzpamatoval, vzlétl, ale právě v ten moment se řidič ohnal a srazil Bubiho za sebe. Bubi se točil ve vzdušných kotoulech a dopadl hlavou přímo do jedné z prázdných skleněných bandasek. Dovozece z Ranního mlžného ptáčete se ohlédl za sebe, Bubiho napasovaného v bandasce si nevšiml, a tak jen bodře prohodil: „Takhle mi vlízt do vejhledu... Ještěže byl tak průhlednej.“ Načež si začal opět popisovat.

Bubi měl taky našpulenou pusou, ovšem proto, že se mu při pádu přilepila zevnitř na sklo bandasky. Snažil se dostat ven, ale nešlo to. Neslyšně si vzdychnul a svěsil ramena: „Nemám rád pondělky.“

Vtom mu došla jedna nesmírně podivná a skličující věc: v bandasce nebyl ani kousíček mlhy! Byla úplně prázdná a stejně tak všechny ostatní bandasky na vozíku. V každé ležel namísto lahodné dobroty jen lístek se vzkazem. Ten v bandasce s Bubim byl adresovaný právě jeho rodičům, Mlživojovi a Blance Ducháčkovým.

Pana Mlživoje a jeho ženu Blanku probudilo až trojí zatraoubení klaksonu. „Je tu ranní mlha,“ zívnuv Mlživoj. „Někdo by tam měl jít, než Bubi zas vyjí půlku bandasky.“ Hned nato oba ještě v polospánku zvedli nad hlavu ruku se zařatou pěstí. „Na tři,“ řekla Blanka a oba třikrát máchli

rukou: „Bambule, pergamen, zobák.“ „Vyhrála jsem,“ zavořila paní Blanka a nezapomněla si rýpnout: „Zase.“

Paní Ducháčková ještě ani nestačila znovu usnout, když se zezdola ozval Mlživojův hlas: „Blanko! Mohla bys sem, prosím, letět?“

„Vážně, Mlživoji, ty neumíš prohrávat. Copak musím být u všeho? Mimochodem, všiml sis toho shozeného věšáku v chodbě? A mám obavu, že se mi ztratilo zrcadlo...“ byl slyšet Blančin hlas, jak se blížila ke vchodovým dveřím. Před domem ale na chvíli ztratila řeč.

Z bandasky na ně valil oči Bubi, značně pomačkaný a s boulí, máchal rukama a pak připlácl na průhledné sklo vzkaz:

Je nám velice líto,
ale z vážných důvodů
je ranní dovážka mlhy
až do odvolání zrušena.
Přijměte naši velikou omluvu,
přejeme sychravý podzim!

„To ten den hezky začíná,“ zabručel Mlživoj.

I paní Blanka kroutila nevěřícně hlavou: „Podivné. Aby nebyla ranní mlha! To je úroveň. To se za můj duší život ještě nestalo.“

Než stačili říct víc, objevil se v dálce mlžanský poštovní posel. Mlžani většinou posílali zásilky paprskovou poštou, která jim padala komínem do krbu, poštovní poslové lítali jen s obzvlášť důležitými listy nebo prostě s balíky, které by

se do komína nevešly. To, že se tu objevil mlžanský posel, byla proto už druhá pozoruhodná a neobvyklá událost dnešního dne.

„Cože dnes lítáte tak brzy?“ podivil se Mlživoj, chtěl smeknout, ale pak si uvědomil, že má na hlavě jen rozčepýřené vlasy a je v županu.

„Máme toho dnes moc,“ odpověděl otráveně posel. „Meteorologická stanice se zbláznila, asi tam mají přebytek obálek, a tak je napadlo, že napíšou každému druhému Mlžanovi. A protože je to prý přísně tajné, nesmí to přiletět komínem. Nechápu, co na tom je tak tajného, když to píšou kdekomu.“

Mlžanská meteorologická stanice byla moc důležitá pro všechny duchy zrozené z mlhy. Mlžani, jak známo, v průběhu roku putovali za mlhou. Stěhovali se tam, kde byla zrovna nejlepší a kde se jí rozvaloval dostatek. Přesouvali se i se stěhovavými domy, které se vždycky rozplynuly do poslední cihličky a pak se zas objevily na nové adrese. Meteorologická stanice sledovala počasí a stav mlhy v různých krajích. Ale nejen to! Vyznačovala i jednotlivé duší linky a tak vůbec dávala pozor, aby vše probíhalo hladce a jako po másle.

Pan Ducháček proto se zájmem otevřel tu tajnou zprávu.

„Vážený pane Ducháčku,

u poslední době jsme zaznamenali podivné ubývání mlhy u některých krajích. Nejde jistě o nic vážného, ale přidělá to trochu starostí. Mlhy ubýlo u oblastech..“

Pan Ducháček rychle přeříkal seznam oblastí, kde se mlze přestalo najednou dařit.

„Jelikož na seznamu je i oblast, kam jste se měli za pár dní stěhovat, sdělujeme vám, že bude lepší, když zatím vyčkáte a zůstanete na místě. Jakmile budeme vědět víc, dáme vám vědět. Tato nesnáz se určitě brzy vyřeší. S nikým o tom prosím nemluvejte, je to přísně tajné.“

Pan Mlživoj i paní Blanka, která mu četla přes rameno, se zakabonili. Dvě takové podivné zprávy za jedno ráno? To asi nebyla náhoda. Chvíli bylo ticho. Poštovní posel, který netušil, co se děje, jen pokrčil rameny a rozloučil se. Pak se ale ještě jednou otočil na manžele Ducháčkovy a na půl pusy řekl: „Nevím, jestli jste si všimli, ale někdo vám do té skleněné bandasky nacpal ducha.“

DUŠÍ LINKA NA SEVER

Asi půl dne se u Ducháčků nemluvalo o ničem jiném než o přísně tajné zprávě. Samozřejmě, nejdřív bylo třeba vytáhnout Bubiho z bandasky. Pak se celá rodina usadila v obývacím pokoji, popíjel se brusinkový čaj, z kterého se linula úžasně voňavá pára, a všichni dumali nad tím, co za mizením mlhy může vézet. Blanka Ducháčková si dělala starost, z čeho udělá podzimní zavařeniny a ovocné kompoty, když nebude dost mlhy na nakládání. Pan Ducháček jakožto vážený mlhantolog právě pracoval na jed-

né studii o ranní mlze a potřeboval nutně nové vzorky, a kde je teď má sehnat? Poslední ranní mlhu mu paní Blanka šoupla do koláče s jinovatkovou polevou, a to on, prosím, považuje za plýtvání. Olívie přiletěla s obrovskou hromadou vědeckých knih, nadšeně v nich listovala, zvedala nad hlavu jednu naučnou bichli za druhou a volala: „Tady se píše, že z fyzikálního hlediska...“ „Nebo tady je fakt zajímavý odstavec o vypařování a...“ Simonovi, kterému Olívie už hodnou dobu máchala jednou knihou přímo před nosem, došla trpělivost a prohlásil, že jestli ji bude muset ještě chvíli poslouchat, tak se odsud vypaří on! Olívie se zašklebila a vyplázla na bratra jazyk. Simon byl trochu mrzutý. Do kraje, kam se měli stěhovat, se vážně těšil. Už jednou tam před třemi lety přebývali a Simon si dobře pamatoval báječné opuštěné hřiště, na kterém se skvěle hrál Hop kop lop. A Simon teď mínil hodně trénovat, protože za necelé dva měsíce ho čekal velký hop-kop-lopový zápas. Teď budou trčet tady, kde je to samý kopec a Hop kop lop se dá trénovat jen na plácku za domem, a to vážně není ono.

Pan Ducháček nakonec prohlásil, že teď nic kloudného nevymyslí a bude lepší počkat na zprávy z meteorologické stanice. Prohlásil to zčásti proto, že mu právě komínem přiletěly jeho oblíbené noviny Duch v rytmu času a Mlživoj se nemohl dočkat, až se s nimi usadí do svého křesla a dá se v klidu do čtení.

Jenže klid netrval v domě Ducháčků nikdy příliš dlouho. Sotva kulatá hlava pana Mlživoje zmizela za rozevře-

nými novinami, musela zase vykouknout, protože se na celý dům rozdrnčel telefon.

„Může mít v tomhle domě duch chvíli pokoj?“ povzdychl si Mlživoj.

Blanka doletěla k telefonu a vzápětí se radostně usmála, jako by ji duch na druhém konci drátu mohl vidět. Nebyl to vlastně duch, ale duší dáma.

„To je Leopolda!“ hlásila všem Blanka.

Pan Ducháček pozvedl obočí: „Jak to vypadá s jejich domem, už se našel?“

„Teta Leopolda!“ přihnali se do haly k telefonu Simon a Olívie. Bubi by se taky rád přihnal, ale nějak se mu povedlo polít brusinkovým čajem se sirupem a narazit rovnou do novin pana Ducháčka, přilepila se na něj sportovní rubrika a marně se ji snažil ze sebe dostat. Mlživoj se tak nedozvěděl, jak dopadl duší závod v letu kolem netopýrů.

Z rozhovoru s Leopoldou Mráčkovou, Blančinou sestrou, byly slyšet jen úryvky. „Prosím tě... vážně? A pokolikáté už v tomto roce? Potřetí, to ještě není tak hrozné, běžně se vám dům ztrácel i pětkrát do roka. Pravda, máme teprve konec října. Hm... aha, no to je zvláštní...“

Simon a Olívie si dobře pamatovali, jak se jejich příbuzným ztratil dům minulý rok a oni se k nim pak nastěhovali i s bratrancem Alfonsem. To byl ještě Alfí strašně protivný a nesnesitelný. Ale pak se stalo to s těmi přízraky, ukázalo se, že Alfí je ve skutečnosti jiný, a dneska by Simon, Olívie i Bubi moc rádi dušího bratrance zase po dlouhé době viděli.

Mráčkovi se hodně přemísťovali, tedy ještě víc, než se Mlžani běžně přemísťují, a jejich dům, který za nimi pořád někde lítal, toho měl jednoho dne dost a začal cestovat sám. Bez Mráčků. Ztrácel se a objevoval na neznámých místech. Mráčkovi to nejdřív brali jako malou nepříjemnost, ale cítili se znepokojení od chvíle, kdy jim úplně cizí duchové začali posílat fotografie s jejich domem.

„Váš dům jsme potkali v Šedavém kraji!“

„Váš dům je rozhodně u moře na útesu, letěli jsme kolem...“

P.S.: Padá vám komín, asi těmi mořskými bouřkami.“

Dům Mráčků se prostě stal známý skoro v celém mlžanském světě. Akorát nebylo známo, kde se objeví příště.

„Tak jsme se rozhodli,“ zazněl v telefonu pevný Leopoldin hlas. „Přestěhovali jsme se do starého, opuštěného lidského sídla!“

„Lidského sídla!“ zvolala Blanka. To bylo u Mlžanů nevídané a hodně neobvyklé. Bydlet v domě, který dřív patřil lidem, to naposledy udělal jejich prapředek! Ale jak říkal Mlživoj Ducháček: „Leopolda byla vždycky odvážná.“

Leopolda šveholila dál: „Je to taková barabizna, ale prostorná. Je to na severu, poblíž lesů a hor, na půdě lítají netopýři, Alfí tvrdí, že si nějakého ochočí! To je ti legrace. Pavouci a pavučiny jsou celkem hezká výzdoba, ale prach mi hrozně vadí, víš, jak je špatný na pleť. To víš, duch nemůže mít všechno.“

Leopolda se na chvíli odmlčela a zdálo se, že se na druhé straně rozhlíží, jestli ji někdo neposlouchá. „A tady na severu je už spousta husté mlhy, to je taky důležité, zvláště když teď... je to přísně tajné, ale...“ Polda nepatřila k Mlžanům, kteří uměli udržet tajemství.

„... ale mizí mlha!“

„Nech mě hádat,“ odušila Blanka. „Došel vám dopis z meteorologické stanice.“

„Ano! Vám taky?“

„Taky.“

Chvíli bylo zasmušilé ticho. „Víš, co mě napadlo?“ ozvala se náhle Polda. „Co kdybyste Simona, Olívii a Bubiho poslali k nám? Tady je mlhy! Můžou tu zůstat třeba celý říjen, Alfí bude nadšený. Je tu dost místa! Ty a Mlživoj jste samozřejmě zvaní taky, ale vím, že pořád někde lítáte.“

Taková nabídka se nedala odmítnout. Mlživoj a Blanka bohužel nemohli právě teď pozvání přijmout, ale Ducháčkovici děti nadšeně souhlasily. Simon vletěl do svého pokoje, napěchoval veliký batoh oblečením a pak ho zas půlku vyházel, protože se mu tam nevešel míč na Hop kop lop. Olívie si vše potřebné na cestu pečlivě složila do malého kufříku, pak ze skříně sundala obrovský loďák a ten byl na podstatnější věci – přišel do něj mikroskop, kádinky, několik lup, teploměry, spousta dalších laboratorních pomůcek, načež začala do novin balit baňky, aby se po cestě nerozkřáply, než pan Mlživoj zjistil, že omylem použila i jeho nedočtený tisk. „Simone, nevejdou se k tobě do batohu moje knihy?“ volala pak.

„Kolik?“ zahalekal podezřívavě Simon.

„Pár.“ Olívie se objevila na prahu Simonova pokoje s komínkem asi dvaceti tlustých bichlí, s kterými obtížně balancovala. Na vršku knih seděl Bubi s čapkou a batůžkem a vesele hlásil, že je připravený na cestu.

„Poletíte duší linkou na sever,“ opakoval jim důležitě Mlživoj a máchal mapou. „Je to pořád rovně, ale můžete to vzít i zkratkou, ta je doleva, doprava, doprava, doleva, rovně... moment, vlastně znovu doprava, nebo tady rovně? Kde jsem to spletl? Mohli byste se zeptat... ne, nemohli, touhle linkou teď žádný Mlžan nepoletí.“

Paní Ducháčková zvedla oči k nebi, pak podala Simonovi popis domu Mráčků a mlžanský kompas s chvějící se střílkou a nato jen s vlídným úsměvem řekla: „Na sever, pořád na sever.“

„Na sever, leť duchu na sever, dumdumdadum,“ pobrukoval si Bubi na melodii, kterou si vymýšlel už víc jak půlku cesty. „Severní linkou na sever, dumdumda...“ Bubi se zarazil uprostřed dumdumdadum a důležitě se zadíval na kompas. Asi před hodinou se Simon rozhodl, že bude po cestě trénovat s míčem, a aby mohl dělat hop, kop a lop, jak se mu zachtělo, předal mlžanský kompas Bubimu. Ten se teď tvářil tak vážně, jako by kompas sám vynalezl. Držel ho pevně v dlani, a když si zrovna neprozpěvoval, zabýval se myšlenkou, že by se stal mapologem jako jeho strýc Tichomil Mráček. Lítal by po světě, prozkoumával nové kraje a neznámá místa, vytvářel mapy pro ostatní duchy, a když by se ho zeptali: „Jak to, Bubi, děláš, že nikdy nezabloudíš?“, jen by zatočil na šňůrce kompasem a řekl: „Držím se stále na sever.“ Bubi se pro sebe usmíval a tak se vžil do té představy, že začal skutečně točit šňůrkou, na jejímž konci byl kompas připevněný. Jenže v tu chvíli mu přímo kolem hlavy proletěl míč.

„Bubi, pozor!“ uslyšel Olíviin hlas.

Bubi se lekl tak, až udělal kotoul.

„Bubi, jsi v pořádku?“ prosvištěl kolem něj rychlý Simon, který jako blesk stačil doletět pro padající míč.

„Myslím, že jsem,“ rozhodil rukama Bubi a pomyslel si, že jeho sourozenci se někdy chovají jako malá dušata. Jenže jak rozhodil rukama, uvědomil si, že ani v jedné nic nedrží. Bubi polekaně vyvalil oči. Pustil při tom kotoulu kompas! Musí ho hned najít. Má to říct Olívii nebo Simonovi? Ne, na vysvětlování teď není čas. Bubi letěl rovnou dolů,

tam, kde se pod nimi rýsovala neznámá severní krajina. A taky hnědé a černé střechy rozlehlých kamenných domů, které od sebe oddělovaly lesíky plné jehličnanů, keře obalené červenými, hnědými a oranžovými listy a lány s trochu zažloutlou trávou.

Před jedním z těchto domů s tmavou střechou, který stál mnohem dál od ostatních příbytků, leželo na široké cestě několik kufrů. Byly poskládané jeden přes druhý a kolem nich ležely krabice všemožných velikostí a tvarů. Krabice zalepené nebo převázané šňůrkou, krabice na klobouky, krabice na boty a úplně vespod se mrzutě prohýbala krabice s nápisem „POZOR, KŘEHKÉ“.

A vtom ho Bubi uviděl. Mezi tou haldou zavazadel ležel zapadlý ztracený kompas. Jeho střelka z postříbřené mlhy zářila na dálku tak, že by ji musel spatřit každý Mlžan.

Bubi neváhal ani vteřinku, sletěl k cestě a hodil vzdušnou šipku přímo mezi kufry a krabice. Rázem na něj několik krabic popadalo, vysypaly se z nich boty, šály a rukavice a Bubi zjistil, že má přímo na hlavě široký dámský klobouk. Pak si všiml kompasu, který zapadl mezi krabici s lustrem a druhou nadepsanou „Kryštofova krabice“. Čeho si ale Bubi nevšiml, bylo zvolání, které se ozvalo uvnitř domu.

„Kryštofe, dojdi pro další kufry!“

Ve dveřích se objevil devítiletý kluk, rovné světle hnědé vlasy mu rázem trochu rozcuchal podzimní vítr, na krku se mu na provázku pohupovala maličká stříbrná píšťalka, velká sotva jako malíček. Vzal ji mezi prsty a předstíral, že na ni hraje jakousi písničku. Pak seskočil dva schůdky,

které oddělovaly vchodové dveře od cesty, a zamířil k vazadlům.

Najednou se zarazil. Nevěřicně koukal na to, jak se hromada kufrů a krabic sama hýbe, a každou chvíli z ní navíc vyletí bota, hrnek nebo batoh a dopadne o kus dál.

„Tady byl, pod touhle botou, au, bezva, teď na mě ještě spadl hrnec, hloupý lustr, ani se nehne, tohle pryč... tohle taky pryč...“ ozýval se Bubiho hlas. „Mám ho!“ Vykoukl radostně nad hromadu věcí a strnul. Před sebou uviděl člověka.

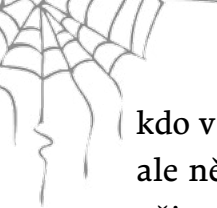
Stejně zkoprnělý byl i lidský kluk Kryštof, stál tu s otevřenou pusou, ještě bledší, než obvykle býval, a svýma modrýma očima nevěřicně hleděl na ducha! Ano, byl to duch a měl na hlavě klobouk. Mámin klobouk! Kryštof zatřásl hlavou, jestli se mu to jen nezdá. Měl hodně bujnou fantazii, ale tohle by ani on sám nevymyslel.

Bubi se ošil a omluvně se na kluka zahleděl: „Asi si říkáš, proč jsem tu udělal ten nepořádek,“ ukázal na věci, které rozházel všude kolem, „ale můžu to vysvětlit,“ zvedl Bubi ukazovák. V tu chvíli se z vršku haraburdí zřítila jedna krabice, do které Bubi omylem vrazil. Malý duch se nuceně usmál. „Neměli jste tam nic křehkého, prosím?“

Vítr kolem lehce zasvištěl a vedle Bubiho se objevila Olivie. „Kde vězíš, Bubi? Už jsme tam dávno měli být.“ Pak si všimla lidského kluka.

Setkání s lidmi bylo pro Mlžany vždycky divné a plné rozpaků. Lidem se raději moc neukazovali, nebylo to totiž zrovna bezpečné. Říkalo se, že Mlžany může vidět jen ten,

kdo v duchy alespoň trochu věří a kdo má dobrou povahu, ale někdy se lidé s dobrou povahou strašně lekali a dělali při setkání s duchem nepředložené věci. Kryštof nebyl výjimka. V obličeji se mu zračila panika. Začal opatrně couvat a neustále kroutil hlavou. Otvíral pusu, ale nic neřekl.

„Ahoj,“ usmála se proto Olívie přátelsky, „... a nashle.“ Popadla rychle mladšího brášku za kabát a letěla s vlajícím Bubim pryč. Ke Kryštofovým nohám dopadl jen široký dámský klobouk.

DŮM S FIALOVÝMI OKNY

Jen co se Bubi vzpamatoval z nečekaného a taky dost nevydařeného setkání, hlásila Olívie, že už by měli každou chvíli dorazit do sídla rodiny Mráčkových. Zbývalo jen přeletět tmavý jehličnatý les. V samém středu lesa se tyčila zřícenina nevelkého hradu. Jeho šedé kameny pokrýval na mnoha místech mech, po spodní části zříceniny se kostnatě plazily větve keřů a v rozpadlých stěnách se dalo jen sem tam poznat bývalé okno, schodiště nebo cimbuří.

„Doufám, že tohle není dům Mráčkových,“ kroutil hlavou Bubi. „Že to nemá střechu, to by nevadilo, ale nikde tam nevidím spíž!“ vyslovil svou největší obavu. Simon a Olívie se rozesmáli. „To víš, že není! Táhle je dům Mráčkových,“ ukázala Olívie před sebe. Pro jistotu ale vyndala ze své kabely obrázek domu s máminými vysvětlivkami.

„Popis sedí!“ zaradovala se.

Starodávný lidský dům – nová adresa rodiny Mráčkových – stál na nedalekém vrchu a nápadně se kolem něj kupily bělavé chomáčky mlhy. Měl šedou střechu a spoustu velkých, hranatých oken. Z dálky dům vypadal, jako by se vlnil, ale ve skutečnosti měl jen dvě nízké, kulaté věžičky se špičatou střechou, které vystupovaly do popředí, a dům tak působil, že se prohýbá. Rámy oken a dveře byly natřené na fialovo, určitě na přání tety Poldy, protože ta fialovou barvu přímo zbožňovala. Pod střechou se skrývala temná, zaprášená půda a zrovna do ní vletělo pár netopýrů. U komína seděla znuděně vrána, která se strašně podivila, když se přímo vedle ní objevil duch s dalekohledem.

„Konečně jste tady!“ volal na Ducháčkovic cestovatele vytáhlý, štíhlý Mlžan s knírkem – strýček Tichomil Mráček.

Tetu Leopoldu našli v jednom z pokojů a nestačili se divit. Měla na sobě bílý plášť, plavé vlasy měla převázané šátkem a od toho šátku až po cíp pláště byla zapatlaná barvami. Samozřejmě převládala fialová, měla ji na tvářích, na rukách a jeden velký fialový flek se právě rozpíjel i na podlaze. Na nose měla výraznou modrou šmouhu, hned pod okem červenou, na krku trochu zlatavé se zelenou a tak podobně. Vznášela se před malířským stojanem, na kterém stálo plátno, a na něm právě soustředěně vytvářela štětcem tučnou fialovou čáru.

„Dala jsem se na malování!“ zvolala rozzářeně, ještě než je přivítala. Pak si je konečně prohlédla a chytila Simona za tváře. „No né, ty jsi ale zhoustnul! Ten čas tak letí.“

„Teti, když ses dala na malování, ty už nejsi v Mlžanském rozhlase?“ zeptala se zvědavě Olívie. Leopolda Mráčková byla jakožto známá reportérka tak trochu hvězdou mlžanského světa a bylo by dost divné, kdyby toho najednou nechala. Ale Polda hned všechno vysvětlila.

„Kdepak, co by si v rozhlase beze mě počali,“ zamrkala na Olívii potutelně. Pak s elegantním, velkým gestem odložila štětec na stojan a ladně se ve vzduchu zavlnila. „Ale to víte, duch si musí najít čas i na záliby, to nejde, jen pořád někde lítat. A já vždycky tíhla k umění. A víte, že jsem skromná, ale co naplat, musím přiznat, že mám na malování talent, vid', Tichomile?“

Tichomil zůstal věrný svému jménu a raději nic neříkal.

„Vidíte, i Tichomil si to myslí,“ zašveholila teta Polda. „Než odjedete, všem vám namaluji obrázek!“

„To je od tebe moc hezké, teto,“ zazubil se Simon. „Ale možná bys měla nejdřív namalovat obrázek Alfímu.“

„Alfí žádný další obrázek nepotřebuje! Alfímu už se nevejdou na zeď!“ ozvalo se z horního patra a nebyl to nikdo jiný než sám Alfons. V jeho hlase bylo, jako vždycky, něco potměšilého. Alfího nedbalý, světácký tón by Simon, Olívie a Bubi poznali kdykoliv a kdekoliv. Bratranec byl v podobném věku jako Simon a Olívie, ale díky tomu, že s rodiči hodně cestoval, rád se tvářil, že všude byl a všemu rozumí. Ještě před rokem by to Ducháčkovic trio pořádně dopalovalo, ale jednak mezitím s Alfím zažili velké dobrodružství, kdy je Alfí vlastně zachránil, a jednak se Alfons od té doby hodně změnil. A to bylo třeba brát v potaz. Už to nebyl

